

Ναπολέων Λιναρδάτος

Το κομματικό όργανο ανακοίνωσε την είδηση με τον δέοντα

ενθουσιασμό, «Φρένο στην ρητορική μίσους από Κομισιόν και social media» έγραφε ο τίτλος της «Αυγής». Η χαρά της «Αυγής» ήταν αναμενόμενη μιας και η επέκταση της κρατικής εξουσίας στο τι επιτρέπεται να λέει και να σκέφτεται ο πολίτης αποτελεί... το τελευταίο και κορυφαίο ανάχωμα προσωπικής ελευθερίας που θέλει να καταργήσει ο κάθε κρατιστής.

Αν αναγνωρίζεις στο κράτος την εξουσία και την ικανότητα να καθορίζει την σκέψη και τον λόγο σου, τότε όλα τ' άλλα ζητήματα ατομικής ελευθερίας μετατρέπονται σε υποσημειώσεις κρατικών αρμοδιοτήτων. Αν στο κράτος αναγνωρίζεται αυτή η ύψιστη τεχνογνωσία, τότε το πως διαπαιδαγωγούνται τα παιδιά σου είναι προφανώς αρμοδιότητα του κράτους - με τον γονέα ως απλό διεκπεραιωτή της κρατικής πολιτικής. Ασφαλώς και το κράτος γνωρίζει πόσα πρέπει να κερδίζεις και πόσα πρέπει να σου μένουν. Εξυπακούεται ότι θα μπορεί να ρυθμίζει και να κρατικοποιεί την καθημερινότητα του πολίτη, χωρίς καμία αναστολή και με πολύ πάθος. Η αποδοχή της λογοκρισίας σηματοδοτεί μια χωρίς όρια κρατική εξουσία. Είναι η αρχή που παγιώνει τις κρατικές καταχρήσεις του χθες και νομιμοποιεί τα πολιτικά εγκλήματα του αύριο.

Αν κάτι αναμφίβολα επιβεβαίωνε την ευρωπαϊκή πολιτισμική διαφορά ήταν η οριοθέτηση της κρατικής εξουσίας. Η αναγνώριση, ότι άτομα και πέρα από το κράτος συλλογικότητες, είχαν ένα πεδίο δράσης και έκφρασης στο οποίο η κρατική εξουσία δεν μπορούσε να εισβάλλει. Το δικαίωμα του πολίτη να έχει και να εκφράζει ιδέες αντίθετες από αυτές των κρατούντων, αντίθετες από αυτές της πλειοψηφίας, αντίθετες από αυτές που ορίζει ο κοινός νους ως υπεύθυνες, ακίνδυνες και χρήσιμες. Αυτό το δικαίωμα στο λάθος, είναι το κορυφαίο συστατικό της ευρωπαϊκής πολιτικής ταυτότητας.

Η υπεράσπιση της ελευθερίας του λόγου ταυτίζεται από το πολιτικό-εκδοτικό

κατεστημένο με την ρητορική μίσους, και έτσι το να εκφράζει κανείς την υποστήριξη του σε αυτό το κορυφαίο πολιτικό δικαίωμα του πολίτη είναι πλέον μια ύποπτη ενασχόληση. Δεν είναι τυχαίο που στα συστημικά μέσα ενημέρωσης σπανίζουν οι φωνές που υποστηρίζουν την ελευθερία του λόγου, επιβεβαιώνοντας την ρήση του Βολτέρου, ότι «είναι επικίνδυνο να έχεις δίκιο, όταν η εξουσία έχει άδικο.»

Η λογοκρισία πωλείται στην Ευρώπη ως μια προσπάθεια να περιοριστεί η ρητορική μίσους. Μην ανησυχείτε, ψιθυρίζει η πολιτική τάξη, η λογοκρισία δεν αφορά εσάς, μόνο κάποιους ελάχιστους ακραίους. Οπότε θα ήρθε κάπως ξαφνικό στον κ. Μπέμερμαν από την Γερμανία, ο οποίος έκανε το λάθος να γράψει ένα σατιρικό ποίημα για το τούρκο πρόεδρο Ερντογάν. «Το πρωτοδικείο του Αμβούργου απαγορεύει στον συγγραφέα του ποιήματος να επαναλαμβάνει δημοσίως ή να αναδημοσιεύει εκτενή αποσπάσματά του στο σύνολο της Γερμανίας.»

Ένα ευρωπαϊκό δικαστήριο, απαγορεύει σ' έναν ευρωπαίο πολίτη, να δημοσιεύσει ένα σατιρικό ποίημα με στόχο έναν ξένο αυταρχικό πολιτικό. Πριν μερικά χρόνια κάτι τέτοιο δεν θα έστεκε ούτε ως σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Τώρα, μετά από χρόνια πλύσης εγκεφάλου για τα οφέλη της λογοκρισίας, αντιμετωπίζουμε την συγκεκριμένη είδηση σαν όλες τις άλλες. Και το γεγονός αυτό, ότι μια ακραία και επικίνδυνη εξέλιξη αντιμετωπίζεται ως κάτι σύνηθες και τετριμμένο, απλά αποδεικνύει πόσο λιγότερο ευρωπαϊκή γίνεται κάθε μέρα η Ευρώπη.